

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE VOOR DE GEZONDHEIDSZORG

Beslissing in de zaak onder nummer van: C2022/1415

CENTRAAL TUCHTCOLLEGE

voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer C2022/1415 van:

A., wonende in B., appellante, klaagster in eerste aanleg,

hierna: klaagster,

tegen

C., gz-psycholoog, (destijds) werkzaam in B., verweerster in beide instanties, hierna:

de gz-psycholoog, gemachtigde:

mr. A.J. Macro, advocaat in Amsterdam.

1. Procesverloop

Klaagster heeft op 13 november 2020 bij het Regionaal Tuchtcollege in Groningen een klacht ingediend tegen de gz-psycholoog. Vanwege de samenvoeging per 1 april 2022 van de regionale tuchtcolleges in Groningen en Zwolle tot één regionaal tuchtcollege in Zwolle is de zaak vanaf die datum behandeld door dat laatste college. Dat College heeft klaagster niet-ontvankelijk verklaard voor zover de klacht betrekking had op de behandeling van haar moeder, drie van de vier klachtonderdelen gegrond verklaard en voor het gegrond verklaarde deel aan de gz-psycholoog de maatregel van berisping opgelegd. Klaagster heeft tegen die beslissing beroep ingesteld. De gz-psycholoog heeft een verweerschrift in beroep ingediend. Van klaagster zijn daarop nog aanvullende stukken ontvangen. De zaak is in beroep behandeld op de zitting van 30 januari 2023. Klaagster en de gz-psycholoog zijn beiden verschenen. De gz-psycholoog werd bij de zitting bijgestaan door haar gemachtigde. Als getuigen aan de kant van klaagster zijn gehoord de heer D. en de heer E., respectievelijk echtgenoot en zoon van klaagster. Partijen hebben hun standpunten op de zitting verder toegelicht.

2. Beslissing in eerste aanleg

Het Regionaal Tuchtcollege heeft aan zijn beslissing het volgende ten grondslag gelegd.

“2. De feiten

Op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting dient, voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht, van het volgende te worden uitgegaan.

Beklaagde is als gz-psycholoog werkzaam bij GGZ Groep B. (voorheen: F.).

Vanwege de verstoorde relaties in het ouderlijk gezin van klaagster, geboren in 1965, is de moeder van klaagster (verder ook patiënte of moeder te noemen) met onder meer hyperventilatieklachten begin 2019 door de huisarts verwezen naar beklagde.

Op of omstreeks 21 maart 2019 heeft klaagster een gesprek met beklagde gehad.

Bij e-mail van 4 april 2019 heeft beklagde - volgens haar met toestemming van moeder - aan klaagster verzocht om tot aan de zomervakantie geen contact meer te hebben met moeder, zodat moeder tot rust kon komen. Partijen hebben dezelfde dag hierover verder gecorrespondeerd. Haar vader heeft vervolgens het contact met

klaagster (tijdelijk) verbroken.

Op 9 mei 2019 hebben partijen elkaar telefonisch gesproken, van welk gesprek klaagster een transcriptie heeft overgelegd.

Bij e-mail van 10 mei 2019 heeft klaagster correspondentie tussen haar en het Landelijk Platform Psychische Gezondheid (MIND) aan beklagde doorgestuurd waarin zou staan dat beklagde in strijd heeft gehandeld met het recht op autonomie van moeder.

Op 16 mei 2019 heeft beklagde excuses aan klaagster aangeboden en een nadere toelichting gegeven op het doel van haar e-mail van 4 april 2019.

Op 18 mei 2019 heeft klaagster haar vader en moeder weer gesproken, waarna vader direct de volgende dag het contact weer heeft verbroken.

Klaagster vermoedt dat vader een narcistische persoonlijkheidsstoornis heeft en heeft dit vermoeden op 3 juni 2019 aan beklagde kenbaar gemaakt.

Op 16 september 2019 heeft klaagster aan beklagde meegedeeld dat zij een melding had gedaan bij Veilig Thuis vanwege emotionele en geestelijke mishandeling van moeder door vader. Klaagster heeft daarna aan beklagde gemeld dat zij net als moeder slachtoffer is van psychische en emotionele mishandeling door vader en daarvoor hulp wilde.

Op 25 november 2019 heeft de Klachtencommissie GGZ Groep een klacht van klaagster over het handelen/nalaten van beklagde buiten behandeling gelaten.

Klaagster heeft zich vervolgens voor therapie tot G. te H. gewend (verder te noemen: de therapeut). De therapeut heeft op basis van zijn bevindingen het sterke vermoeden dat klaagster bekend is met CPTSS (Complexe Post Traumatische Stress Stoornis).

Klaagster is daarna voor onbepaalde tijd 80 tot 100% arbeidsongeschikt verklaard.

Begin januari 2020 heeft klaagster zich gewend tot de familievertrouwenspersoon van de GGZ, mevrouw I. (verder te noemen: de familievertrouwenspersoon), met als doel herstel van het contact met moeder. In de aanloop hiernaartoe heeft beklagde met toestemming van klaagster op 17 februari 2020 telefonisch contact gehad met de therapeut en hem bij e-mail van 20 februari 2020 – op basis van door de therapeut verstrekte informatie – meegedeeld dat zij zich niet herkent in het vermoeden van klaagster dat vader een “verborgen narcist” is. Zo schrijft beklagde onder meer het volgende aan de therapeut: “Bedankt voor de link. Ik heb de informatie bekeken en ik herken de vader van jouw cliënte hier niet in. Ik kan me wel voorstellen dat cliënte dit denkt, want zij heeft zich anders behandeld gevoeld dan haar broer en zus, die gemakkelijker waren voor ouders in de omgang. Ik kan me ook best voorstellen dat haar vader streng is geweest voor haar en dat niet altijd op een prettige manier heeft laten blijken. Mijn vermoeden is dat ouders onvoldoende handvatten en kennis hadden in die tijd om te zien wat cliënte nodig had. Dat dit een enorme impact heeft gehad op cliënte en de vorming van haar zelfbeeld en persoonlijkheid kan ik me voorstellen. Hoe ik cliënte heb leren kennen is iemand die informatie uit haar omgeving op een anders dan gemiddelde manier interpreteert waarbij het gevoel van onrecht een grote trigger is. Dat zij vervolgens op zoek gaat naar antwoorden voor haar situatie begrijp ik. Het is aan ons om die te toetsen aan de realiteit.”

Op 9 april 2020 hebben partijen in aanwezigheid van de therapeut en de familievertrouwenspersoon een videogesprek gehad, waarna klaagster aan beklagde diverse e-mails met bijlagen - o.a. een e-mail van haar van 30 april 2020 aan beklagde - heeft verstuurd. Beklagde heeft deze e-mail tijdens een behandelsessie met moeder op 25 mei 2020, waarbij vader aanwezig was, aan vader laten lezen. Op 3 juni 2020 heeft vader klaagster thuis bezocht.

Op 2 juli 2020 heeft klaagster bij de IGJ melding gemaakt van schending van het

beroepsgeheim door beklagde. Van deze melding is een aantekening gemaakt en klagster heeft beklagde hiervan in kennis gesteld. In de onderhavige tuchtprocedure is niet bekend geworden of aan de melding door de IGJ gevolg is gegeven.

Een klacht van klagster bij de Klachtencommissie GGZ Groep is op 13 juli 2020 afgewezen.

3. Het standpunt van klagster en de klacht

Klagster verwijt beklagde - zakelijk weergegeven - dat zij in strijd heeft gehandeld met (de artikelen 15, 23, 25, 51, 59, 78, 81, 82, 83, 87, 96, 102 en 103 van) de Beroepscode voor psychologen van het Nederlands Instituut van Psychologen (NIP) en dat zij daardoor tegenover klagster onzorgvuldig heeft gehandeld. Daartoe voert klagster aan dat beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan, onder meer, schending van het beroepsgeheim en ontoelaatbare oordeelsvorming ten aanzien van klagster. Daarnaast heeft beklagde volgens klagster nooit uitgelegd waarom zij haar moeder niet meer mocht zien. Klagster stelt dat het handelen of nalaten van beklagde heeft geleid tot duurzame ontwrichting van haar ouderlijk gezin en psychische schade. Voorts stelt klagster dat beklagde haar ten onrechte nooit bij de behandeling van moeder heeft betrokken en dat deze behandeling bovendien onjuist is. Ter onderbouwing van haar standpunt heeft klagster diverse producties ingebracht (waaronder een uitgebreide reactie op het verweerschrift van beklagde, zie de bijlagen bij de brief van klagster van 1 juni 2021) en verwijst zij naar de uitspraak van het Centraal Tuchtcollege van 15 oktober 2020, ECLI:NL:TGZCTG:2020:177. Het college vat de klachten, voor zover deze betrekking hebben op klagster zelf, in vier onderdelen samen:

- a) Op 21 maart 2019 vond een gesprek plaats tussen partijen, waarvan klagster stelt dat zij dacht dat het een mediationgesprek zou zijn. Zij stelt dat beklagde niets heeft gezegd over de aard en het doel van dat gesprek.
- b) Op 4 april 2019 werd door beklagde de al genoemde e-mail aan klagster gestuurd waarin beklagde namens moeder aan klagster verzocht om tot aan de zomervakantie geen contact meer te hebben met moeder. Klagster vindt dat beklagde moeders autonomie daarmee niet heeft versterkt.
- c) In september en oktober 2019 deed klagster zelf een beroep op beklagde voor hulp. Daaraan heeft beklagde, volgens klagster, geen gehoor gegeven. Beklagde heeft vervolgens op 17 februari 2020 contact opgenomen met de therapeut. Op 20 februari 2020 stuurde beklagde hem een e-mail. In deze e-mail liet beklagde zich uitvoerig uit over klagster. Beklagde verwoordde onder meer haar inschatting van klagster en gaf aan zich niet te herkennen in de stelling van klagster dat haar vader een verborgen narcist is. Klagster vindt dat beklagde geen recht heeft zo over haar te oordelen.

Ook in het videogesprek met de therapeut en de familie-vertrouwenspersoon op 9 april 2020 liet beklagde zich uit over (de persoon van) klagster.

- d) Schending van het beroepsgeheim door beklagde door een e-mail van klagster d.d. 30 april 2020, gericht aan beklagde, waarin klagster informatie geeft over haar vader en diens jeugd, op 25 mei 2020 tijdens een behandelsessie van moeder te laten lezen aan de vader van klagster, die daarbij aanwezig was.

4. Het standpunt van beklagde

Beklagde voert - zakelijk weergegeven - aan dat klagster in haar klachten niet-ontvankelijk is, voor zover deze betrekking hebben op de behandeling van moeder. Ten aanzien van de overige klachten betwist beklagde dat zij tegenover klagster tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. In het navolgende wordt per

klachtonderdeel nader ingegaan op het verweer.

5. De overwegingen van het college

De ontvankelijkheid

5.1

Klaagster beschikt niet over een machtiging van haar moeder om namens haar te klagen over de behandeling van moeder door beklagde. In zoverre is klaagster niet-ontvankelijk in haar klachten. Klaagster is wel ontvankelijk voor zover zij klaagt over handelen van beklagde ten opzichte van klaagster zelf.

De inhoudelijke beoordeling van de klacht voor zover betrekking hebbend op klaagster zelf

5.2

Het college wijst er allereerst op, dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de beroepsbeoefenaar bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig geachte handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

5.3

Het college zal het handelen van beklagde mede beoordelen in het licht van het Professioneel statuut van de GGZ-groep, de werkgever van beklagde:

De professional geeft niet zonder toestemming van de cliënt informatie aan derden en niet dan nadat de gerichte informatie besproken is met de cliënt, tenzij wettelijke bepalingen hiervoor een specifieke uitzondering geven. Dit conform de bepalingen in de WGBO en het privacyreglement van GGZ Groep.

De professionals scheppen tegenover alle betrokkenen duidelijkheid over de rollen die zij vervullen en handelen in overeenstemming daarmee;

Professionals respecteren het recht van cliënten op privacy en vertrouwelijkheid;

Professionals respecteren en bevorderen zelfbeschikking en autonomie van cliënten en andere betrokkenen, voor zover dat te verenigen is met andere professionele verplichtingen en met de wet;

Dit statuut is op het punt van relaties met derden minder uitgewerkt dan de Beroepscode voor psychologen 2015, opgesteld door het NIP. Beklagde heeft weliswaar benadrukt geen lid te zijn van het NIP, maar – mocht het college uitgaan van de ‘reflexwerking’ van de Beroepscode – aangegeven dat zij hieraan ruimschoots heeft voldaan. Het college citeert hierna enkele bepalingen uit de Beroepscode. Het college acht deze normen via de norm van goed hulpverlenerschap, bedoeld in artikel 7:453 van het Burgerlijk Wetboek, in samenhang gelezen met artikel 1, eerste lid, van de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg, mede toepasselijk voor niet-leden van het NIP.

Artikel 49 Onderkennen van onverenigbare belangen Psychologen onderkennen de moeilijkheden die kunnen ontstaan doordat cliënt, opdrachtgever en personen die deel uitmaken van een cliëntensysteem onverenigbare belangen kunnen hebben. In een zo vroeg mogelijk stadium expliciteert hij zijn positiekeuze daarbij aan alle betrokkenen.

Artikel 79 Vertrouwelijkheid jegens personen in een cliëntensysteem

Voor zover gegevens noodzakelijkerwijs op meerdere personen tegelijk betrekking hebben, legt de psycholoog deze vast in een dossier over het betreffende cliëntensysteem. Voorafgaand aan het opnemen van gegevens in zo'n dossier deelt de psycholoog dat aan elk van de betrokkenen mee, en wijst hen er op dat daaruit

een beperking kan voortvloeien van het recht op inzage en afschrift, voor zover dat noodzakelijk is om de vertrouwelijkheid van elkaars gegevens te waarborgen.

Artikel 87 Verstrekking van gegevens over een ander dan de cliënt

Wanneer er in het dossier gegevens aanwezig zijn over een ander dan de cliënt, en deze gegevens niet door de cliënt zelf zijn verstrekt, dan verstrekt de psycholoog deze niet aan derden, dan met gerichte toestemming van die ander en alleen voor zover zij relevant en noodzakelijk zijn voor de specifieke vraagstelling. De toestemming wordt schriftelijk vastgelegd.

Klachtonderdeel a)

5.4

Niet ter discussie staat dat beklagde ten tijde van het handelen waarover wordt geklaagd, een behandelrelatie had met klaagsters moeder. Er heeft geen behandelrelatie bestaan tussen beklagde en klaagster. Klaagster stelt dat zij dacht dat het gesprek van 21 maart 2019 in het teken stond van mediation tussen haar en haar moeder en vader. Beklaagde heeft gemotiveerd betwist dat klaagster dit destijds redelijkerwijs kon veronderstellen. Klaagster en beklagde verschillen van mening wie het initiatief tot het gesprek heeft genomen. Beklaagde stelt dat haar patiënte akkoord was met het contact met klaagster. Beklaagde heeft voorts ter zitting aangegeven dat haar bedoeling van het gesprek met klaagster was “om patronen in het gezin ten behoeve van de behandeling van patiënte helder te krijgen.” Uit de door beklagde in haar verweerschrift aangehaalde dossieraantekeningen is het college echter niet gebleken dat beklagde het doel van het gesprek aan klaagster heeft uitgelegd. Evenmin blijkt daaruit dat zij aan klaagster heeft uitgelegd dat zij de van klaagster vernomen informatie met haar patiënte zou delen. Ook blijkt niet dat beklagde aan klaagster hiervoor om toestemming heeft gevraagd. De klacht is derhalve in zoverre gegrond.

Klachtonderdeel b)

5.5

Het college acht klachtonderdeel b) niet gegrond. Beklaagde heeft aangevoerd dat zij die e-mail op verzoek van, en in overleg met, moeder heeft opgesteld en verzonden. Niet gebleken is dat de feitelijke gang van zaken anders is geweest dan beklagde stelt. Het college is in zoverre niet gebleken van strijd met de beroepsnormen die op beklagde van toepassing zijn.

Klachtonderdeel c)

5.6

Beklaagde heeft op 17 februari 2020 contact gehad met de therapeut. Op 20 februari 2020 heeft beklagde hem een e-mail gestuurd (deze is onder de feiten geciteerd). Beklaagde geeft in haar verweer aan deze informatie te hebben gegeven “van collega tot collega”. Beklaagde stelt dat zij hiervoor toestemming van klaagster had. Het college vraagt zich echter af waarom beklagde juist deze informatie met de therapeut wilde delen. Beklaagde lijkt zich geen rekenschap te hebben gegeven van het doel noch van de noodzaak en de proportionaliteit deze informatie te delen. Dat klaagster toestemming zou hebben gegeven voor het contact met de therapeut, ontslaat beklagde nog niet van de professionele plicht zich rekenschap te geven van het ‘waarom en waartoe’ van het gesprek met de therapeut, te meer daar beklagdes visie op de psyche van klaagster over iemand ging die haar patiënt niet was. Dat zij zich “op een niet onheuse of negatieve manier” over klaagster heeft uitgelaten of dat haar mening geen diagnose behelsde en dat zij de schuld van de verstoorde familieverhoudingen niet bij klaagster legde, zoals beklagde heeft aangevoerd, doet daaraan niet af. Het is ook in deze procedure voor het college onduidelijk gebleven

waarom beklaagde het nodig vond haar inzichten over de psyche van klaagster met de therapeut te delen en wat zij daarmee beoogde. Dit klachtonderdeel is daarmee gegrond.

5.7

Wellicht ten overvloede merkt het college nog het volgende op. De opmerking van beklaagde dat zij “van collega tot collega” heeft gesproken, berust mogelijk op de gedachte dat artikel 7:457, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek informatie-uitwisseling mogelijk maakt met andere zorgverleners. Deze uitzondering gaat echter enkel op voor zorgverleners die betrokken zijn bij de uitvoering van de behandelingsovereenkomst. Deze bestond echter niet tussen beklaagde en klaagster.

5.8

Ook in het videogesprek met de therapeut en de familievertouwenspersoon op 9 april 2020 heeft beklaagde zich uitgelaten over klaagster. Voor dit gesprek acht het college ook onduidelijk met welk oogmerk beklaagde zich uitlaat over klaagster, die haar patiënt niet is. In dit opzicht heeft beklaagde zich eveneens onvoldoende rekenschap gegeven van haar rol ten opzichte van haar eigen patiënt en ten opzichte van het netwerk van die patiënt. Ook dit klachtonderdeel is daarmee gegrond.

Klachtonderdeel d)

5.9

Beklaagde heeft zonder toestemming van klaagster een e-mail van klaagster aan haar d.d. 30 april 2020, waarin klaagster informatie geeft over haar vader en zijn jeugd, op 25 mei 2020 laten lezen aan een derde, te weten de vader van klaagster. Het college overweegt dat beklaagde dit zonder toestemming van klaagster niet had mogen doen. Dat beklaagde meende dat het delen van deze e-mail therapeutisch nuttig zou zijn, kan het college niet volgen. De vader van klaagster was niet haar patiënt. Dit klachtonderdeel is daarom ook gegrond.

Slotoverweging en maatregel

5.10

De drie gegronde klachtonderdelen wijzen op een voor een GZ-psycholoog onacceptabele onbewustheid van de noodzaak om een duidelijk onderscheid te maken tussen de behandelrelatie met de patiënt enerzijds en diens omgeving anderzijds. Beklaagde heeft haar professionele grenzen onvoldoende bewaakt. Beklaagde heeft niet getoond zich bewust te zijn geweest hoe zij om moest gaan met informatie van klaagster, die haar patiënt niet was. Evenmin heeft zij aan klaagster duidelijk gemaakt waar zij de informatie over de persoon van klaagster nu precies voor nodig had. Zij heeft dit niet expliciet met klaagster besproken noch tegen klaagster gezegd dat zij niks met deze informatie kon als zij deze niet kon delen. Zij is uitgegaan van impliciete toestemming van klaagster en heeft de informatie van klaagster gedeeld met haar patiënt, en deels ook met de vader, met de therapeut en met de familievertouwenspersoon, zonder dat zij zelf doel en noodzaak daartoe en de mogelijke riskante effecten daarvan leek te overwegen en te overzien. Beklaagde heeft zich aldus in een spagaat gemanoeuvreerd waar zij niet meer uit kon komen.

5.11

Voor de volledigheid merkt het college nog het volgende op. Klaagster heeft als subonderdeel bij klachtonderdeel c) beklaagde ook nog verweten dat zij onvoldoende heeft gedaan met klaagsters eigen hulpvraag en niet is teruggekomen op het aanbod te helpen zoeken naar een andere zorgverlener. Beklaagde heeft op dat subonderdeel niet specifiek gereageerd. Het college merkt op dat beklaagde in de veelheid van contacten vermoedelijk het overzicht heeft verloren, hetgeen past bij de in de vorige rechtsoverweging benoemde ontoereikende professionele omgang met de te

onderscheiden relaties. Daarmee acht het college dit subonderdeel uit de klacht voldoende gedekt door het oordeel over de overige klachtonderdelen en zal het daarover geen separate beslissing nemen.

5.12

Ook tijdens de behandeling ter zitting heeft beklaagde het college er niet van weten te overtuigen dat zij inziet dat zij in strijd heeft gehandeld met basale beroepsnormen en wat het onwenselijke effect daarvan is geweest, althans niet anders dan de wat algemene opmerking dat zij het achteraf gezien anders zou hebben gedaan. Nu het verwijt de grondslag betreft van een professionele beroepsuitoefening en voldoende inzicht bij beklaagde ontbreekt, acht het college een berisping op zijn plaats.”

3. Vaststaande feiten en omstandigheden

Voor de beoordeling van het beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de feiten en omstandigheden zoals deze zijn vastgesteld door het Regionaal Tuchtcollege en hiervoor onder “2. De feiten” zijn weergegeven.

4. Beoordeling van het beroep

4.1 De klacht zoals die door het Regionaal Tuchtcollege is behandeld bestond uit de onderdelen a tot en met d. De klachtonderdelen a, c en d zijn door het Regionaal Tuchtcollege gegrond verklaard en aan de gz-psycholoog is een berisping opgelegd. De gz-psycholoog heeft tegen deze beslissing geen beroep ingesteld. Dit betekent dat de gegrond verklaarde onderdelen in beroep niet meer aan de orde zijn.

4.2 Het beroep van klaagster richt zich tegen de gedeeltelijke niet-ontvankelijk verklaring en tegen de ongegrondverklaring van klachtonderdeel b. Zij verzoekt het Centraal Tuchtcollege de zaak op deze onderdelen opnieuw te beoordelen.

4.3 De gz-psycholoog voert verweer en verzoekt het Centraal Tuchtcollege het beroep van klaagster te verwerpen.

Het beroep van klaagster slaagt niet

4.4 In beroep zijn de gedeeltelijke niet-ontvankelijkverklaring van klaagster en klachtonderdeel b nog een keer aan de tuchtrechter ter beoordeling voorgelegd. Het door het Regionaal Tuchtcollege gevormde zaaksdossier is aan het Centraal Tuchtcollege gestuurd. Het Centraal Tuchtcollege heeft kennisgenomen van de inhoud van de op deze onderdelen in eerste aanleg geformuleerde klachten en van het daarover in eerste aanleg door partijen schriftelijk en mondeling gevoerde debat.

4.5 In beroep is het debat door partijen schriftelijk nog een keer gevoerd, waarbij door ieder van hen standpunten zijn ingenomen naar aanleiding van de door het Regionaal Tuchtcollege vastgestelde feiten en de door dat College gegeven beschouwingen en beslissingen. Tijdens de mondelinge behandeling op 30 januari 2023 hebben partijen hun standpunten nader toegelicht.

4.6 De behandeling in beroep heeft het Centraal Tuchtcollege niet geleid tot de vaststelling van andere feiten en tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het College in eerste aanleg. Dit betekent dat het beroep zal worden verworpen.

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:
verwerpt het beroep.

Deze beslissing is gegeven door: J.M. Rowel-van der Linde, voorzitter; M.P. den Hollander en H.M. Wattendorff, leden-juristen en B. van Giessen en F.D.F. Steenbakkers, leden- beroepsgenoten en M.D. Barendrecht-Deelen, secretaris. Uitgesproken ter openbare zitting van 13 februari 2023.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.